

и отъ неправилното нещо можеи да вѣде
 право; онѣ ако бы были достойни за пра-
 вило и за примѣръ, не бысе ни нарицали не-
 правилни. Ещѣ же ако бы понѣ имали глагъ-
 тѣ глаголи на і да се ѡкончаватъ, имали
 бы и тѣхните защитители некоа правда.
 Но тѣи глаголи ни то на і иматъ глагъ-
 ѡкончаніе то, но на е. Като н. п. дѣламы,
 що пишатъ, прилично ѣ и право ѣ да се пи-
 ше дѣламе. Защо то глаголъ дѣламы не ѣ
 во оупотребаеніе въ Славѣнските списаніа, а
 въ Россійските ѣ оупотребителенъ въ дрѹгъ
 рѣзѣмъ, а не за кѣкто говоримъ. Не оупо-
 требаваме дѣламы за кѣкто говоримъ
 (λέγω), а Русските за кѣкто мислимъ (σο-
 χάζομαι), и произвѡсатъ го дѣлаю. Какво
 было да было прочее да го оупотребаваме,
 сир. или за говоримъ, или за мислимъ, ив-
 но ѣ защо ѣ Русски глаголъ. Онѣ прочее та-
 ка го начертавашъ. Дѣлаю, дѣлаешъ, дѣ-
 ляетъ. Множ. дѣлаемъ, дѣлаете, дѣлаютъ.
 Спорѣтъ тога нѣхно начертаніе, мѣ всема
 право начертаваеме тако. Дѣламы, дѣ-
 машъ, дѣла. Множ. дѣламе, дѣлаате, дѣ-
 латъ. Какво то сѣрѣчь се изостава е-то во
 второ то и въ трѣто то лицѣ числа единствен-
 наго, дѣлаешъ, дѣлашъ, дѣляетъ, дѣла.